

Κι' αἶρει λοιπὸν τὸν κράββατον ὁ ἀσθενὴς ἐπ' ὤμων
καθὼς ὁ παραλυτικὸς ὁ τοῦ Εὐαγγελίου,
καὶ μένει διὰ βίου του πρὸς ὄλους σας εὐγνώμων,
διότι πάλιν εἶδε φῶς Ἑλληνικοῦ ἡλίου,
καὶ πάλιν εἰς τὸν καφφενὸ πλῆρης ζωῆς κι' ἐλπίδος
διὰ τὸ μέλλον σκέπτεται τῆς προσφιλοῦς πατρίδος.

ὦ! χαῖρε Ἀσκληπιαδῶν τρισένδοξος χορεία,
μόνη ἐλπίς τοῦ βίου μας χρυσοῦ παρηγορία.
Σὲ βλέπω κι' ἀπὸ τῆ χαρᾶ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω
καὶ τούμπαινον μου ἔρχεται νὰ ἐξαπλώσω χάμω,
καὶ ὁ καθένας ἀπὸ σὰς ὀπίσω μου νὰ βάλῃ
ὡς εἶδος ἀναφυκτικὸν κι' ἀπὸνα σερβιτσάκι.

Ἰατρικὸν Συνέδριον εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
καὶ εἰς τὸ λάμπρον τέμενος, ποῦ ἔκτισε ὁ Σίνας.
Ἀνοίγεται μὲ πάταγον ἢ μία κι' ἄλλη θύρα,
ὕπὸ τὰς θόλους τοὺς σεπτοὺς φωνὰς ἀκούω τώρα,
καὶ συζητοῦν κολλητικὸν ἂν ἔχῃ χαρακτηῖρα
ἢ λέπρα, ἢ φθειρίασις, ἢ λύθα καὶ ἢ ψώρα.

Ἰατρικὸν Συνέδριον εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
καὶ εἰς τὸ λάμπρον τέμενος, ποῦ ἔκτισε ὁ Σίνας.
Ἐρρέτω πᾶσα ἐκ τῆς γῆς κακὴ ἐπιδημία,
μὴ μείνῃ ἄρρωστος κανεὶς εἰς τὰ Νοσοκομεία,
ἄς παύσουν πλέον σάβδονα διὰ νεκροὺς νὰ ράπτουν,
κι' οἱ νεκροθάπται μνήματα καὶ λάκκους ἄς μὴ σκάπτουν.

Ἐκεῖνοι ποῦ ἀπέθαναν ἄς μείνουν πεθαμμένοι,
ἄς ζήσωμεν τοῦλάχιστον ἔμεις οἱ ζωντανοί,
κανένας πλέον θάνατος ἴσθην γῆν ἄς μὴ συμβαίῃ
καὶ ὁ θνητὸς ἀθάνατος ἴσθὸ μέλλον ἄς γενῃ.
Ἄς φύγουν νόσοι καὶ πληγαὶ πολλαὶ τε καὶ παντοῖαι,
ὅπου τὰς στέλλουν προσφιλῶν γονέων ἀμαρτίαι.

Ἐν τούτοις ἂν κι' ὁ Φασουλῆς τιμᾷ κατ' ἐξοχὴν
καθένα τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεράποντα καὶ μύστην,
καὶ παραδίδει πρὸς αὐτὸν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν
μὴ ἔλῃν τὴν πεποίθησιν, μὲ ἔλῃν του τὴν πίστιν,
πλὴν θ' ἀποφεύγῃ πάντοτε κι' αὐτὸς καὶ ἡ σκιά του
τὴν ἐπιστήμην τῆς ζωῆς καθὼς καὶ τοῦ θανάτου.

— — — — —

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Συγχαρητήριον θερμὸν
εἰς ἓνα φίλτατον ἡμῶν.

Ὁ Σπύρος ὁ Μερκούρης μας, εἰς φίλος μας στενός,
ἐπῆρε τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον,
καὶ τώρα πᾶ Διευθυντὴς μᾶς ἔγινε τρανός
εἰς τὸ γεινάτι μερικῶν ἀσπόνδων πολεμίων.
Γνωρίζοντες δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀκριβοῦς μας φίλου,
ἐλπίζομεν τὰ βέλτιστα ἐκ τοῦ θερμοῦ του ζήλου.

Σ' ἓνα ζευγάρι πέτα
καὶ σύ, Ρωμηέ, κουφέτα.

Ὁ Γεωργάκης Μαυρογιάννης, παλληκᾶρι γνωστικό,
κι' ὑπολογαγὸς βαρβάτος εἰς τὸ πυροβολικό,
εἰς τὰ ξόδεργα κι' ἐκεῖνος μᾶς κοπέλας ἐμπερδεύθη,
δηλαδὴ τοῦ Κοντοπούλου τὸ κορίτσι ἐμνηστεύθη,
τὴν ἀφράτη μαυρομάτα καὶ κομψὴ Εὐαγγελίτσα,
τὸ γλυκύτερο κορίτσι ἀπὸ χίλια δρὸ κορίτσα.

Σήμερον ἴσθην Ἑβδομάδα μία γλαφυρὰ εἰκίων,
τρὶς γαμβροὶ καὶ μία νύμφη κι' ἀγαμία γυναικῶν.

Ἀναχώρησις Προξένου,
ὄντως διακεκριμένου.

Ὁ φίλτατος Γρυπάρης, ὁ Πρόξενος τῆς Κρήτης,
ποῦ σέρνει ὄλους κι' ἔλαις ὡς εἶδος τι μαγνήτης,
τῶν ποθητῶν του φίλων ἀφίνει τὴν ἀγκάλην
καὶ αὐριον πηγαίνει ἴσθην θέσιν του καὶ πάλιν,
μὴ λησμονῶν τσαύτας γλυκείας ἀναμνήσεις
καὶ τοῦ Τριανταφύλλη ἀκάκους διαχύσεις.

Δόξα νᾶχῃ ὁ θεὸς
κι' ἐτυπώθη ὁ Ρωμηός.

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς πλήρη σῶματα Ρωμηοῦ ἐτύπωσ' ἢ Ἐστία,
κι' ἂν θέλῃς ἴσθὰ βιβλία σου καὶ τὸν Ρωμηὸ νὰ βάλῃς,
διὰ νὰ βλέπῃς κάποτε τοῦ Φασουλῆ τᾶστεια,
εἰς τὴν Ἐστίαν πήγαυε κι' εἶναι γνωστὸς ὁ δρόμος...
τιμὴ δραχμαὶ τριάκοντα ὀλόκληρος ὁ τόμος.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴσθὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βράμιας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφφενὰ τῶν «Ἐθροφρονούντων» — νύκτα ἴμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιά μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.